

GLAS

AKADEMSKI

LETO III. ŠTEV. 10.

LJUBLJANA, 22. MARCA 1935.

OB PETNAJSTLETNICI
UNIVERZE:

5. PEDAGOŠKI SEMINAR.

Pedagoški oddelek bi naj bil hrbtnica vsej filozofski fakulteti. Zakaj filozofi vseh strok se skoro vsi posvečajo praktičnemu pedagoškemu poklicu kot srednješolski profesorji. Kakšni pa so profesorji brez prepotrebne pedagoške predizobrazbe vedo vsi, saj smo kot dijaki, žal, še preveč takih profesorjev srečavali na naših srednjih šolah. Dejstvo, da bodi pedagogika stržen profesorski izobrazbi pa ne upošteva niti javnost niti oblast, da, niti akademiki-filozofi sami (ki jim gre bolj za to, da kakorkoli čim prej končajo studije — pa če so strokovno in pedagoško na svoj poklic pripravljeni ali ne...).

Ako sedaj, ob petnajstletnem obstoju univerze, premostrimo delovanje pedagoškega seminarja, moremo ugotoviti le to, da je svojo nalogo vršil v nezadostni meri. Vzroki temu so predvsem: pomanjkanje učnih moči, pomanjkanje prostora, nezadostna knjižnica. Seminar, ki se deli v teoretičnega in praktičnega, vodi predstavnik oddelka prof. dr. Karl Ozvald, v praktičnem seminarju sodeluje g. priv. docent dr. Stanko Gogala. Seminar sam ima 12 miznic (profesor nima posebnega prostora!) — in to pri sedemdesetih rednih slušateljih pedagogike! Od seminarjskih vaj (teoretičnih) so izključeni vsi slušatelji prvega letnika! Kje so potem še vsi drugi filozofi, ki bi se morali tudi udeleževati rednega seminarjskega dela? — Knjižnica, ki je last univerzitetne uprave, obsega okoli 2000 zvezkov, deloma priročnega, deloma znanstvenega značaja. Modernjša pedagogika pa ni zastopana skoro nič (v ped. seminarju n. pr. ni najti niti vseh pedagoških del, ki so izšla pri nas!). To pa ni prav nič čudnega, če upoštevamo žalostno dejstvo, da subvencija za vzdrževanje knjižnice konstantno pada od leta do leta (od nekdanjih 15.000 Din smo padli na smešno vsoto 3720 Din, s katerimi je nemogoče vzdrževati tako knjižnico). Vkljub temu je njena frekvenca dokaj živahna, stalno raste, poslužujejo se je profesorji in študenti. Periodičnih publikacij ima seminar prav malo (inozemsko le eno!). Domačih listov in mesečnikov je le nekaj — pa še te dobivamo zastoj. Kako žalostno je delo v takih prilikah, si lahko vsakdo predstavlja.

Vsa ta dejstva zavirajo plodno delovanje seminarja, vkljub temu pa store predstavnik seminarja g. dr. Ozvald pa tudi študenti (ti manj, kajti med njimi je mnogo pasivnejšev) vse, kar morejo, da vsaj delno kompenzirajo številne nedostatke.

Seminarjsko delo je navadno v skladu s teoretičnimi predavanji ali pa vsaj obravnava sorodno snov. Studentje v seminarjskih urah referirajo o določenih temah (včasih se zgodi, da mora g. prof. referenta določiti sam, ker se nihče ne javi prostovoljno!), po referatih, pa se vrši debata. Te debate mnogokrat niso na tisti višini, ki bi jo bilo pričakovati. Krivda zadeva tu predvsem del seminarjskih udeležencev, ki često sploh ne odpro ust. Ta molk, ki včasih vlada pri odprtih vprašanjih, je pripisati dvema vzrokoma: nekateri »nikdar nič ne vedo povedati«, nekateri pa se iz kateregakoli vzroka »boje« povedati, kar

mislijo. Včasih je temu kriv tudi profesor sam, ki hoče često voditi debato v že naprej začrtani smeri, po drugi poti, kot si je žele člani seminarja. Sam vodja seminarja bi si želel drugače.

Kvaliteta seminarjskega dela je srednja, vendar znanstveno obogatuje stroko. Tema seminarjskega dela slušateljstvu ni zmerom najljubša, kajti želeli bi si več referatov in debat o aktualnejših pedagoških problemih, te forsirati pa je težko, zakaj ko pride študent na univerzo, že najde v »seznamu predavanj« točno očrtano delo teoretičnega seminarja. Na pr.: Platon, Politea; Locke, Misli o vzgoji; Rousseau, Emile; Dostojevski, Bratje Karamazovi; Foerster, Schule und Charakter; Foerster, Autorität und Freiheit; Spranger, Begabung und Studium; Goethe, Wilhelm Meister itd. Včasih se lotevamo tudi kakšnega modernejšega problema (Žgeč, Ali je spolna vzgoja potrebna? in dr.). Letošnje delo (»Otrok v literaturi«) je precej zanimivo in koristno.

Žalostno poglavje pedagoškega seminarja predstavlja tkzv. »praktični pedagoški seminar«. Od tega bi pedagogi vse kaj drugega pričakovali, kot nudi. Lani na pr. je praktični ped. seminar precej časa bil takle: g. dr. Gogala je stopil za mizo, eno uro predaval, nakar smo šli domov! In temu se je reklo praktični (!) pedagoški seminar (!). Letos je tudi v tem oziru boljše, vendar pa ni tako, kakor si slušateljstvo želi (čeprav si svojih želja ne upa glasno izraziti). Te želje so: hospitacije po šolah, debata o teh hospitacijah v prakt. ped. seminarju, dalje obravnavanje po slušateljstvu izbranih praktičnih pedagoških tem. Osobito pereče vprašanje so hospitacije. Nekoč je bilo teh dovolj, tako, da so slušatelji prišli na svoj račun. Sedaj pa hospitacij ni več... Kakšni bodo pedagogi, ki niso nikdar hospitalirali? Kje je krivda temu nedostatku, pisu teh vrstic ni znano. Jasno je le, da jih je treba v prilog uspešnemu studiju odstraniti — pa najsi je kriv kdorkoli!

Ta oris pedagoškega seminarja in dela v njem je precej negativen, pa tudi precej objektivni. Ni štedil niti vodstva niti slušateljstva: da bi se oboji zavedali, v koliko so krivi, da delo ne obsega vse kapacitete seminarja. Poglavitna krivda: premajhne subvencije, pomanjkanje prostora, pomanjkanje literature, pomanjkanje učnih moči — pa so zla, ki jih je država dolžna odstraniti.

Univerza, torej predavanja in seminarji, pedagogom ne nudijo zadostne predizobrazbe. Te nedostatke poskuša kompenzirati pedagoški klub, katerega so ustanovili slušatelji in ki je v zadnjem času pričel zopet živahnejše delovati. Predstavnik ped. oddelka g. dr. Karl Ozvald s simpatijami in z vsestransko podporo spremlja to gibanje, za kar mu je treba tudi na tem mestu izreči vse priznanje in vso zahvalo.

O zgodovini in o delu tega kluba, ki bo seminarjsko delo izpopolnil in dopolnil v svojem okviru, bomo še poročali.

KJE NAJ STOJI NOVA BOLNICA.

V zadnji številki »Akademskega glasu« smo opazili, da se nam je v zvezi z vprašanjem nove bolnice pojavilo polno problemov. Prvi in najvažnejši je: kje dobiti kredit? Deloma je na to odgovorjeno v isti številki, deloma pa čaka vprav

tu »Akad. akcijo za izpopolnitev univerze« glavno polje njenega delovanja za dosego nove bolnice-klinike.

Druge vprašanje je, kje naj bi nova bolnica stala.

V drugih mestih nimajo skupnih velikih bolnic, temveč več malih hospitalov, deloma tudi v privatnih rokah, razdeljenih po posameznih okrajih (n. pr. Dunaj). Pri nas tega ni, ker manjšim mestom skoro bolj ustreza velika skupna bolnica in ker je skoro vsa oskrba bolnikov izročena javnim rokam. Ljubljanska bolnica svojim namenom ne zadošča več, posebno, odkar se je mesto tako povečalo in odkar bi naj postala centralna bolnica za vso Slovenijo, da ne bi bilo treba našim ljudem hoditi na zdravljenje v Zagreb ali celo v Graz. Pokazala se je potreba nove velike bolnice z vsemi oddelki v zvezi z medicinsko fakulteto, ki se naj izpopolni.

Nova bolnica rabi velik kompleks, kakršnega v centru mesta nimamo, zato mislijo mnogi strokovnjaki na novo bolnico izven mesta na daljnji periferiji. Da bi dobili kredit za popolnoma novo, kompletno bolnico, menda ni misliti, zato moramo vzeti v poštev njeno postopno zidavo, ki bi trajala morda tudi več desetletij. Medtem pa naj bi bili zdravniki obenem v stari in novi bolnici, prav tako pa tudi študenti. Da ne govorimo o tem, da bi rabila taka nova bolnica nove prometne možnosti (železnica, ceste, tramvaj), katere bi bilo treba zgraditi. Študent naj bi hodil k vajam in predavanjem tako daleč ven, se opoldne vračal na svoje borno kosilo in zvečer zopet v svoj dom. Saj bo tako utrujen, da se mu zvečer ne bo ljubilo miti v družbo, kaj šele študirati.

Sicer bi vprašanje prostora popolnoma odpadlo, če bi mesto imelo generalni regulacijski načrt, kjer bi bila vsa vprašanja (šole, uradi, bolnica, tovarne itd.) v principu že velepotezno rešena. Tega pa nima, zato se je Akcija obrnila na univ. prof. arh. Plečnika, ki se je s temi vprašanji že preje ukvarjal in ki je izdelal regulacijski načrt za novo bolnico.

Prof. Plečnik obdrži sedanji bolnični kompleks, a ga znatno razširi. Na zapadu mu priključi poslopje šentpeterske vojašnice z vrhom spredaj (hiša sama je 100×90 m z velikim uporabnim dvoriščem). Na severu ostane črta neizpremenjena, tvori jo regulirana Zaloška cesta, na vzhodu je tudi priključen majhen ozek pas. Glavno razširitev pa doseže na jugu, ko gre preko Ljubljani in priključi bivšo Prisilno delavnico; črta gre ob mestni meji do železniške proge, nato ob njej do Poljanske ceste in ž njo vse do novega in bolnici primerno reguliranega Ambroževega trga, katerega zmanjša in glavni del priključi bolnici. S tem dobi velikanski kompleks (približno trikotnik s stranicami ca 800×400×900), ki še v glavnim ni preveč zazidan. Na vsem tem ozemlju se da zazidati kakorkoli (podrobnosti so svobodno prepuščene projektantu nove bolnice) in tudi primerno zasadi, tako, da bi prostor popolnoma odgovarjal vsem zahtevam. Ugovor, da je šentpeterska vojašnica okužena, ne bo držal, ker je itak potrebna popolnoma novega ometa in novih tal (uporabili bi se v glavnem edino zidovi.) Z Vrazovega trga, bi se dal urediti pameten dostop in bi se s tem razpremenila Zaloška cesta. Poslopja stare bolnice bi se dala uporabiti, vsa nova poslopja pa bi se sezidala po osnovnem načrtu z enotnega vidika v organično celoto. Vez

preko Ljubljane bi se dala napraviti bodisi z mostovi, bodisi s hodniki. Že obstoječe hiše bi se nekatere dale brezdvomno uporabiti, druge pa brez škode podreti. Ostati mora edino ulica med Šentpetersko vojašnico in sedanjo bolnico (Lipičeva ul.), katera tvori primerno razširjena in podaljšana na sever preko Zaloške ceste (sed. Jegličeva ul.) na jug z mostom preko Ljubljane krožno cesto v regulacijskem načrtu (Plečnikov regulac. načrt). Zato je treba najti zopet rešitev za povezavo vojašnice z ostalimi deli. Blizu bolnice je zamišljen tudi končni jez regulirane Ljubljane, opremljen s pristaniščem in lepim dostopom do reke. Pot ob reki bi, razširjena in primerno olepšana, tvorila prijetno sprehajališče.

Taka je v grobih obrisih zamisel projektanta, ki je ugodno rešil regulacijo tega dela mesta, ki je delal arhitektom mnogo preglavic in so se ga radi tega raje izogibali. Vse ostalo pa prepusti projektantu podrobnega načrta (kako sezida novo bolnico, kje namesti posamezne oddelke in institute in kako jih poveže v organsko celoto). Vsekakor pa mora biti mišljen ves načrt z ozirom na bodočo kliniko.

Prednosti tega načrta so takoj vidne. Predvsem ohrani stare že obstoječe dele in s tem samo hote pospeši ustvaritev bolniškega okraja, ki sedaj nehote nastaja. (Saj imamo tam blizu Žensko bolnico, Leonišče, gluhonemnico, medicinsko fakulteto.) Z adaptacijami napravi vso stvar nekoliko cenejšo, v glavnem pa omogoči s tem njeno postopno zidanje. Odpade tudi vprašanje novih prometnih in dostopnih možnosti, ker te že obstajajo. In kar je glavno: obdrži bolnico v mestu samem.

Akciji je dana s tem realna podlaga za nadaljne razgovore. Ko načrt sprejme, ga bo treba predložiti mestni občini in jo s tem posredno prisiliti tudi na ureditev celotnega regulacijskega načrta, ki je mestu itak najnuj potreben. Vprašanje o prostoru nove bolnice bi bilo s tem že rešeno.

Prednosti tega predloga so v tem, da je izvedljiv tudi v prilikah, v katerih danes živimo. Kajti zidava bolnice na popolnoma novem terenu, kjer bo potrebno šele ustvariti novo četrt z vsemi komunikacijami vred, je danes sen.

ALI JE SENAT UNIVERZE IZPREMENIL SVOJE STALIŠČE?

»Slavistični klub« je prirejal pred leti v zimskem času javna nedeljska dopoldanska predavanja, ki so vživala velik sloves in bila zametek slovenske ljudske univerze. Vršila so se v zbornični dvorani univerze. Predavatelji so bili naši znani kulturni in javni delavci.

Toda l. 1931 je senat univerze sklenil, da smejo na univerzitetnih tleh predavati le univ. profesorji in docenti in prepovedal »Slav. klubu« nadaljna predavanja v univ. zbornici.

»Slav. klub« je iskal nove dvorane. Z velikimi naporji se mu je posrečilo pridobiti dvorano Filharmonične družbe na Kongresnem trgu. Toda denarne žrtve in boj s kulturnimi filmi ZKD, ki je prirejala preje in kasneje v isti dvorani svoje kino predstave, je bil za akad. društvo pretežak. Dvorano je moglo obdržati le eno leto in tako so ta kulturno važna predavanja propadla. Ni bilo mesta zanje na univerzi, ne zunaj.

Za delo »Slav. kluba«, ki je imel z zasnovo javnih predavanj velike namere, je bilo nerazpoloženo tedanjega vodstva univerze usodno. Bolelo nas je, ker je bil izpodrezen poskus toliko potrebne utrditve univerze v javnosti. Univerze, ki jo je hotel senat s svojim sklepom ščititi...

V »Slovencu« z dne 21. marca t. l. čitamo, da bodo od 23.—25. marca predavali v univerzitetni zbornici sledeči gospodje, ki niso ne univ. profesorji ne docenti: p. Venceslav Vrtovec, dr. Miha Krek, Franc Terseglav, p. Odolin Mekinda, Ciril Žebot, dr. Josip Basaj in dr. Jože Pogačnik.

Ali je univ. senat izpremenil svoje stališče? K vprašanju se še povrnemo.

URA V BEOGRAJSKI PREDAVALNICI.

Študentovsko življenje na posameznih univerzah je povsem različno. Ni odvisno samo od temperamentnosti raznih narodov in njihovih navad, ampak tudi od tradicije vsake univerze in čisto posebnega vzdušja, ki se na njej ustvari v teku let in ki prehaja nekako z generacije na generacijo. Za predavalnice ljubljanske univerze je

znano, da so puste, da študent pred predavanjem skoro nikdar ne izpregovori glasno, kaj šele, da bi si upal, da da duška nezadovoljstvu nad slabim ali čitanim predavanjem profesorja ali da zaploska predavatelju, ki je govoril stvari, ki so bile avditoriju všeč. Pri nas so srednješolske pavze dosti bolj svobodne, kot pa »akademski svoboda«. Duhovita beseda je redka. Še kadar smo zabavljivi, nam manjka fine ironije.

Zanimale so me beograjske predavalnice. Toda rad bi poslušal predavanje, ki bi ne bilo preveč suho, kajti mudil sem se v Beogradu le za kratko dobo. Pregledal sem v avli stare univerze razpored predavanj in se odločil za eno iz starejše srbske književnosti. Soba je imela visoko številko in odšel sem v prvo nadstropje. Pred filozofskim dekanatom vprašam slugo, kje je slavistični oddelek. »Neznam.« Pregledujem napise na vratih, samj uradi. V drugem nadstropju vprašam znova. Tu je namreč mnogo slug, skoro pred vsakimi vrati sedi kateri in plesni od dolgočasje v svoji sivi obleki iz erarnega blaga kot jo nosijo pri nas sodni slugi. Znova »Neznam«. Ko si le nisem znal pomagati in tudi ni vedel za filološki in lingvistični ali literarnozgodovinski oddelek, se je odločil: »Čekajte! Pitat ću jednog starijeg djaka iz latinskog seminarara.« Tovariš mi je zelo ljubeznivo razložil, da je predavanje prof. Pavla Popovića popoldne ob 5. na novi univerzi in da naj pridem, če je mogoče, ob tričetrt, ker je velik naval.

Prišel sem res ob tričetrt. Filozofska predavanja sicer po večini niso v novem univerzitetnem poslopju, toda profesor Popović se je zaradi malih prostorov v starem preselil in si izbral tu največjo predavalnico. Cela dvorana, ki mora imeti nad 300 sedežev. V predavalnici je šele mala skupina fantov in deklet, ki po letnicah naštevajo Lazarevićeva dela. Očividno se ena od deklet pripravlja na izpit; je vsa v skrbeh, ker mal črnolas tovariš neprestano popravlja njen spomin. Ali je to samo urjenje spomina ali pa njihovi izpiti, sodeč po načinu učenja, nimajo kakega posebnega strokovnega nivoja in problematike. Ko se skupina naveliča tega dela in razgovora o profesorjevih navadah pri izpraševanju, prično z zelo jedkimi in strupenimi zbadljivkami na malega židka, ki sedi nekoliko odmaknjen in nekaj piše: »Jeli, kako je s tvojim novinarstvom? Upropastit ćeš »Stampu«! Židek se slabo brani

Počasi prihajajo novi tovariši. Opazljiva je razlika med juristi in temi filozofi. Pri juristih je redek slaboooblečen tovariš, tu pa gleda večini beda z obrazov; zdi se, da večina ni iz beograjskih meščanskih krogov. Pričelo se je pravo vrvenje, prihajajo v skupinah, se bučno pozdravljajo preko cele predavalnice in naglo menjavajo prostore. Zvoni. Pet. Iz profesorjevega kabineta je prišel sluga, da pripravi luč in kredo. V okvirju odprtih vrat se zagvozdi kakih deset obrazov, ki gledajo avditorij. Enaka gneča pri vhodu, da se novi gost komaj pririne skozi vrata. Ne smemajo strmo v čelo zabiti klobukov. Vsako dekle, ki je opazljivejše zunanosti, pozdravi nov val vzklikov. Dekleta se v splošnem po noši precej razlikujejo od fantov, ker skrbe za modo. Najbolj zanimivo pa je to, da prav najelegantnejše po večkrat zapuste dvorano in se znova vračajo. Navadno se primeta po dve pod roko »Ajde Anko!« in gresta. Tako je vrvež velik in dvorana naravnost bučna. Polagoma se polni, dokler niso sedeži (klopi imajo posamezne sedeže na vzmeteh; najbrž reparacije) polni. V moji soseščini ostro zaudarja vsiljiv parfem. Pri ženskem svetu beograjske družbe tako navaden pojav. Ko sem si v prazni dvorani izbiral sedež, sem prezrl, da sedajo v sprednje klopi navadno le kolegice. Zopet zvoni. Pet in deset minut. Ko znova zazvoni, že v tretjič, pride profesor; dvorana je enako bučna. Razloži si papirje po visokem pultu in se vanje poglubi. Ko je prečital odstavek, prične prosto govoriti, toda tako tiho, da ga v 3. vrsti ne slišim. Kroti dvorano, ki se res umiri. Nato nadaljuje glasneje. Priroveduje vsebino življenjepisa sv. Simeona, ki ga je napisal v XIV. stoletju menih Domentijan in spada v vrsto del zgodnje srbske književnosti. Pravzaprav je pričel zelo preprosto. Toda ko obravnava motive, poišče prvemu in vsem naslednjim predhodnike daleč v literaturah starih azijskih in antičnih narodov. Govori počasi med sprehajanjem ali naslonjen na pult, vsako ime napiše na tablo najprej fonetično in nato v originalni pisavi. Ko konča odstavek, se vrne k skriptom, da si obnovi v spo-

minu naslednjega. Vsa dvorana piše dobesedno za njim. Predavanje je pretehtano in zelo dobro. Spremlja ga popoln mir, da se čutijo besede, ki posamezne počasi padajo v prazen prostor. Ta mir naenkrat preseka kratak ženski »Kako? Kako?« Profesor je citiral prevod nekega grškega stavka, ki je bil popolnoma jasn in prav nič zamotan. Ponovil ga je. Toda mir je bil porušen: »Još jedanput« — mu mirno ukazuje avditorij. Še enkrat zelo počasi ponovi. In nato neizmerno ležeren in zategnjen ženski glas: »Napišite.« Profesor je napisal in predaval dalje. Toda čimbolj je mineval čas in postajal nemiren avditorij, tembolj so se profesorju, ki je obravnaval snov ne navadno podrobno, množili, gnetli in prepletali posamezni problemi, ki pa jih je obravnaval s preciznostjo in dobrim govorniškim darom, kar je v naših ljubljanskih predavalnicah tako zelo redek pojav. Ko je šla ura že h koncu, še ni končal niti vsebinskega pregleda življenjepisa, vse je kazalo, da bo posebej obravnaval še mnogo momentov, ki so prihajali v zvezo s povedanim. Ni se mu mudilo. Nekateri zvezki slušateljev so bili že zelo obežni, kar je kazalo, da se snov predavanja vleče najbrže skozi več semestrov. Kot je bil profesor miren, se je vse bolj vzburkaval avditorij in kratki medklici, s katerimi so ga ustavljali, vedno pogostejši.

Ob šestih je zopet zazvonilo. Vse je naglo vstalo, da je profesor resigniral na drugo polovico začete stavka.

Z UNIVERZITETNO BIBLIOTEKO SMO TAM, KOT SMO BILI LANI OB ISTEM ČASU.

Ko je bilo po spomenici na pokojnega kralja in po prizadevanju tedanjega slovenskega ministra g. dr. Fr. Novaka doseženo, da je prosvetno ministrstvo letošnji predlog državnega proračuna še v mesecu novembru vstavilo prvo anuiteto in sprejelo zakonsko določbo za zgradbo univerzitetne biblioteke v Ljubljani, na kar je pristal tudi bivši minister financ dr. Djordjević, ni nihče več dvomil, da se bo v letošnji pomladi pričelo z zidavo univerzitetne biblioteke. Vprašanje odobritve s strani parlamenta je bilo zgolj formalnega značaja, ker je bila tudi nova vlada g. Jevtića in finančnega ministra g. dr. Stojadinovića pristala na postavko za biblioteko. Tak je bil položaj, ko se je novi rektor univerze g. dr. Samec v začetku februarja tega leta mudil s člani Akademске akcije v Beogradu. Toda razpust Narodne skupščine pred sprejetjem novega drž. proračuna je odgodil tudi zidavo univ. biblioteke. Akcija bi se bila morala tedaj usmeriti na proračunske dvanajstine, kajti, če bi rektorat univerze čakal s predlogom za anuiteto do sprejetja drž. proračuna po novi narodni skupščini, bi se s tem zidava zavlekla za celo leto. Sedaj je zakon o dvanajstinah izšel, toda brez postavke za zidavo univerzitetne biblioteke, dasi smo imeli za tako akcijo vzglede prav iz zidav univerzitetnih objektov v Beogradu. Pred leti so pričeli zidati tam celo mnogo večja univ. poslopja kot je n. pr. beograjska tehnika ali velika zgradba patološkega instituta, iz dvanajstin. Vzrok pa je bil v tem, da je rektorat univerze izvedel, da bodo pričeli graditi v Beogradu letos novo pravno fakulteto, za katero bodo dobili denar iz nekkih razpoložljivih fondov ministrstva prosvete. Zato se je odločil, da bo usmeril akcijo mesto na dvanajstine raje na te fonde.

V zadnji številki »Akademškega glasa« smo poročali, da se mudi v tej zadevi g. rektor v Beogradu. Danes pa moramo javiti, da se je vrnil praznih rok. Načrt univerze se je namreč izjalovil. V Beogradu je danes razpoloženo tako, da do zaključka volitev ni misliti na kak denar za ljubljansko univerzo. Res bo beograjska univerza zidala svojo pravno fakulteto, torej prejela zanj tudi potreben denar. Toda vsaka vezava beograjskih razmer na ljubljanske se je izkazala za napačno. Številke so sicer govorile v prid ljubljanske univerze, kajti beograjska je po pravnemu zazidala v svoje nove stavbe že preko 121 milijonov Din, medtem ko se v Ljubljani niso zidali nobeni univ. objekti iz državnega denarja. Sedaj je odločilo dejstvo, da ima beograjska univerza velika premoženja, da se lahko sama zadovolji, medtem ko ljubljanska nima ničesar. Tako bo sama najela 12 milijonov dinarjev posojila, ki so potrebna za zgradbo nove pravne fakultete

in s svojim premoženjem jamčila za to posojilo, vračala pa ga bo v obrokih država.

Danes moramo torej glede zidave ljubljanske univ. Biblioteke ugotoviti po enem in pol letu trdega prizadevanja, da smo prav tam, kot smo bili v lanski pomladi. In kaj sedaj?

Nobenega dvoma ni, da bodoča narodna skupščina ne bo odbila predloga, ki sta ga stavili že dve vladi in da bo sklep za zidavo univerzitetne biblioteke v poletnem zasedanju novega parlamenta sprejet. Zato se vračamo k našemu staremu predlogu, ki smo ga lani pred poletjem nekajkrat stavili rektoratu univerze, da prične namreč s takojšnjo zidavo z denarjem, ki bo na razpolago. Če se rektorat odloči, da sprejme ta predlog, bi imel za izvedbo sledeči denar: 400.000 dinarjev iz dveh banovinskih proračunov, blizu 100.000 Din, ki so bili, in deloma še bodo nabrani za razne darovane kamne in 300.000 Din, ki jih bo najbrže kot lani, tudi letos stavilo na razpolago kot brezobrestno posojilo »Društvo za nabiranje narodnega univerzitetnega zaklada«. To zneso skupno 800.000 Din. Banovinski denar sicer še ni dvignjen, toda rektorat univerze bo moral skrbeti, da se osnuje potreben fond, kamor bo banovina nakazala že odobreni denar. S tem fondom so bile že velike skrbi, toda po zatrdili g. ministra dr. Marušiča dne 19. t. m. se bo najbrže še dalo dobiti zanj potrebno odobritev od notranjega in finančnega ministra.

Po proračunih, kot jih je izdelal lani asistent g. prof. Plečnika, g. arh. Valentinčič, bi se dali z 800.000 Din zazidati temelji, kletni prostori in pritličje. Če bo rektorat univerze ta predlog izvedel, bi mogel z denarjem, ki bo ob koncu poletja prišel iz državnega proračuna, dela nemoteno nadaljevati. Predlog je popolnoma realen in izvedljiv, kajti za univerzitetno biblioteko je bilo že toliko napravljenega, da danes ne bo nobene uradne oblasti, ki bi mogla nasprotovati takemu načinu realizacije. Žal lani se je pokazalo, da je vsako odlašanje škodljivo. Upravnik državne študijske knjižnice bi mogel povedati rektoratu univerze in nadrejenim oblastem, kako neizmerna je škoda, ki z zavlačevanjem zidave vsak dan raste. Poleg tega sta potrebna za dograditev stavbe še 2 milijona dinarjev, za katere je obljubil bivši ban g. dr. Marušič, da jih bo prispevala banovina.

Res so bile to pot krive višje sile in za zidavo univerzitetne knjižnice vprav nesrečne okoliščine, da ne bomo imeli v prihodnjih mesecih na razpolago že vsega denarja. Toda vodstvo univerze se mora kot prizadeta instanca, ki se je zidava univerzitetne biblioteke v prvi vrsti tiče, prilagoditi prilikam, ravnati tako, kot to narekujejo zahteve in skrb za bodočo zgradbo. Lani smo ob istem času ponovno predlagali vodstvu univerze, da prične z zidavo, toda kljub svojim ponovnim sklepom z zidavo ni pričelo. Letos so razmere mnogo ugodnejše. Zato upravičeno pričakujemo, da bo rektorat univerze takoj ukrenil vse potrebno za pričetek zidave po zgornjem predlogu.

POSLANSTVO ZNANOSTI.

Ko se je praznovala Masarykova 85 letnica, se je prezidentu na čast reorganiziral Masarykov fond, ki se je razširil na vse discipline duhovnih ved. Njegov glavni namen je, podpirati znanstveni naraščaj in skrbeti za znanstvene publikacije. V ta fond, ki je bil že prej precej velik, je darovala vlada 3 milj. čeških kron.

O zgornji temi je govoril dr. M. Weingart, češki literarni zgodovinar. Ker so njegove misli tudi za nas dovolj pomembne, jih v glavnem posnemamo. Mnenja je, da ni razveta narodove znanosti brez bogatih finančnih dotokov ali fondov. Posamezni znanstveniki so sicer čisto v skrajno slabih materialnih razmerah prihajali do važnih dognanj. Toda plodonosno življenje v znanstvenih institutih je brez zadostne gnotne podlage zelo ovirano in mnogokrat celo onemogočeno.

Življenje obnavljajo menjajoče se generacije. Bodočnost znanosti sloni na generaciji, ki prihaja, ki stopa na mesto starih izčrpanih delavcev. V času, ki vedno bolj povdarja ekonomičnost, je nezmiselno, nuditi znanosti manj kakor stroju, ki rabi olje in oskrbo za brezhibno obratovanje. Če se znanost potom svojih institucij pogostoma obrača na produkcijo za materialno pomoč, ni to nikak kuriozum. Tudi znanost producira dobri-

ne, katere se sicer mnogokrat ne dajo zamenjati. Toda radi tega dejstva niso nič manj pomembne v človeški družbi, ki bi bila brez le-teh defektne. Saj je znanost tudi v socialni službi, vendar le tedaj, ko je v popolni neodvisnosti in duhovni svobodi. Vsestranska nezavisnost je temelj znanstvenemu delu. Znanost je stroga čuvarica duhovne svobode, svobode mišljenja, svobode raziskovanja in svobode pouka. Neodvisna in svobodna napram vsem skupinam, gospodarsko in politično, je edina svobodna republika duha. Privilegijev znanost ne priznava, pozna le izbor najboljših moči, izbor najboljših misli v boju za kvaliteto delo. Življenje je boj, a tudi znanost je boj, boj proti plehki miselnosti, polovičarstvu in miselni zlati sredi povprečnosti in praznoti misli, boj proti meščanskemu uspavalnemu udobju, kajti misliti, ostro misliti, se pravi trpeti. Živa znanost je večer nemir, neprestana revizija in budna kritika vsega, toda v tem nemiru mora zmagovati zmiselnost in disciplina.

Znanost je aristokratska: v njenem občestvu so izbranci v smislu najprodirnejšega duha in izbranih src ter čistega stremljenja: individualizem v kolektivu. Kolektiv, narod in država, ne more prosperirati brez svobodnega individualizma znanstvenika, v njegovem znanstvenem delu je socialni etos; vsi problemi, kadar se jih pregneti v mislih do dna, so na ta ali oni način sodobni, čeprav površnemu očesu ostane vez mnogokrat prikrita.

Masarykov fond je namenjen znanstvenemu naraščaju brez razlike narodnosti v ČSR. Vidimo, kako skrbi njihova republika za svojo kulturno rast, nikoli ne mine pomembnejši spominski dan, katerega ne bi počastili z darom svojim kulturnim institucijam. Njihova vlada je tamkaj vselej iniciativna.

† DR. LUDVIK BOEHM.

Dne 15. marca 1935 je preminul v Mirni na Dolenjskem g. dr. Ludvik Boehm, honorarni profesor juridične fakultete. Bil je velik in iskren prijatelj akademske mladine, ki mu bo ohranila blag spomin.

VOLILO PROF. SCHMORANZERJA LJUBLJANSKI UNIVERZI.

Naše univerzitetne oblasti so prejele v decembru iz Merana vest, da je zapustil tamkaj ljubljanski univerzi kot posmrtno volilo bogato zbirko prirodoslovnih preparatov in svojo biblioteko mož, ki je bil po rodu Slovenec, pa je živel nad dve desetletji v tujini, in katerega ime je bilo pri nas skoro popolnoma neznano. Bil je to profesor Jože Schmoranzer. Eden izmed mnogih naših ljudi, ki so šli v svet, a v srcu ohranili svojo slovensko domovino.

Prof. Jože Schmoranzer se je rodil 1862. v Škofji Loki in bil do l. 1913. profesor risanja na mariborskem učiteljskišću. Takrat je bil upokojen, nakar se je preselil k svojim sorodnikom na južno Tirolsko. Že v Mariboru se je mnogo bavil s prirodoslovjem, posebno gobarstvom, na Tirolskem pa se je oprijel te stroke s pravo znanstveno temeljitostjo in studijem, da ga imenujejo danes strokovne revije za najboljšega poznavalca tirolskih gob. Znamenita in edinstvena je njegova zbirka gob, ki obsega preko 4000 preparatov, pridobljenih po 10 letnem neutrudljivem in nepretrganem delu, za katere se je še za njegovega življenja potegovala dunajska univerza, ker Dunaj nima enake zbirke. To zbirko je pokojnik pred smrtjo zapustil ljubljanski univerzi, Tirolski tisk naglašajo njeno teoretično-znanstveno in praktično vrednost, katero zna pravilno oceniti le strokovnjak. V zadnjih letih življenja se je lotil tudi raziskovanja prazgodovinskih ostankov pri Ueberetschu, pri katerih je imel veliko srečo. Ko pa se je l. 1931. preselil v Meran, se je lotil v skladu z meranskim muzejem izdaje arheološke topografije Merana, ki jo je izdajal v znanstveni reviji »Der Schlern«, ki izhaja v Bolzanu. Nekrologi naglašajo njegovo veliko razgledanost in močno osebnost, ki jo bo znanstveno delo južne Tirolske težko pogrešalo. Ohranjena je njegova korespondenca z nekaterimi znamenitimi predstavniki njegove vede. Slika v decemberski številki »Der Schlern« kaže fino glavo starca s kratko belo brado in zelo inteligentnim mehkim obrazom.

Mi se moramo nenadnega daru univerzi veseliti še posebno zato, ker univerza ne živi v cvetočih razmerah in je vsak donesek k njeni obogatitvi dragocen. Tembolj pa smo veseli, da ga je dal Slovenec, ki je bil odtrgan od rodne grude in ji vendar ohranil tak spomin, da se je pred smrtjo čutil vezanega nanjo, čeprav je njegovo delo služilo tujini, kot že toliko drugih.

Njegovo volilo bo lepa obogatitev zbirke in knjižnice botaničnega instituta. Ker pa univerza radi svojih skromnih dotacij iz državnega proračuna nima denarja, ki bo potreben za prevoz in ostale stroške ob prevzemu volila, bo prevzelo denarno kritje stroškov »Društvo za nabiranje narodnega univerzitetnega zaklada.«

AKADEMSKI PEVSKI ZBOR BO PEL 1. APRILA.

Kot nadaljevanje lanskega zborovega koncerta, v katerem nam je Akademski pevski zbor podal pregled koroških in belokrajinskih narodnih pesmi, nam bo zapel letos tipične narodne pesmi iz Gorenjske, Dolenjske, Štajerske s Panonijo in pa goriške, notranjske in primorske pesmi, združene v takozvanem sredozemskem ciklu.

Koncert bo 1. aprila v dvorani Uniona. Opozorjamo že danes na to veliko kulturno prireditel. Predprodaja vstopnic pri vratarju univerze.

NEMŠKI ŠTUDENTJE NA OBISKU.

Uredništvo »Akademskega glasa« je prejelo dopis od g. Bojana Ribnikarja z dne 19. marca 1935, ki ga na njegovo zahtevo in v smislu tiskovnega zakona objavlja:

Gospod

Ljubljana, 19. 3. 1935.

Evgenij Ravnihar

odgovorni urednik lista »Akademskega glasa«

Ljubljana

Wolfova ulica 3./I.

V deveti številki leto III. lista »Akademskega glasa« v Ljubljani dne 15. marca 1935 na tretji strani v tretji koloni zgoraj pod naslovom »Nemški študentje na obisku« ste priobčili in natisnili v smislu čl. I. zakona o tisku besedilo, ki ga podpisani Bojan Ribnikar, cand. iur., popravljam in zahtevam, da v smislu čl. 26. zakona o tisku II. odstavka, natisnete popravek, ki ga prilagam.

V smislu zakona o tisku zahtevam, da ta popravek v prvi ali drugi prihodnji številki objavite brez vsakih dostavkov zgolj v besedilu in pod istim naslovom, brez vstavkov ali izprememb, na istem mestu lista »Akademskega glasa« in brezplačno.

Z odličnim spoštovanjem,

Ribnikar Bojan, cand. iur.

1 priloga

priporočeno s povratnico.

Ljubljana, 19. 3. 1935.

Nemški študentje na obisku.

Ni res, da je razgovor prekinil natak, ki je javil gostom: »Einige national-sozialistischen Studenten möchten mit Ihnen sprechen«, res pa je, da je prekinil razgovor direktor kavarne Nebojšnik, ki je javil gostom: »Einige jugoslawische Nationalisten möchten mit Ihnen sprechen.«

Ni res, da sem »ljublanski kolega« pisca tega članka, res pa je, da studiram v Zagrebu in torej ne morem biti kolega pisca tega članka.

Ni res, da sem član »Jadrana« in »Edinstva«, res pa je, da po pravilih omenjenih klubov to kot zagrebški študent sploh ne morem biti.

Ni res, da sem skupino nemških študentov iz Münchena nekoliko pozno našel, res pa je, da sem jih še pravočasno našel.

Ni res, da sem dal nemškim nacional-socialističnim tovarišem nekatere informacije in naslove za Zagreb in Beograd, na katere naj se spodaj obrnejo (Jugoslovanski aeroklub v Beogradu, Jugoslovenska Akademski Čitalnica v Zagrebu), res pa je, da sem jim dal naslove: Akademski aeroklub, Beograd in Jugoslovenska Akademski Čitalnica (JAC), Zagreb.

Ni res, da sem svaril nemške študente pred slabo družbo, res pa je, da sem jih svaril pred protijugoslovanskimi marksističnimi študenti.

Ribnikar Bojan, cand. iur.

»STRAŽA V VIHARJU« — NAŠ TOVARIŠ, KI BLODI.

»Straži v viharju«, listu katoliške propagande, ki prinaša razen tendenčno ideoloških člankov le še komentarje aktualnih razmer na ljubljanski univerzi, je izšla v zadnjih tednih vrsta ostrih napadov na »Akademski glas«.

Zaradi jasno začrtanega dela kroga naših sodelavcev, ki je v eni svoji panogi splošnoslovenskega kulturnega in gospodarskega značaja, v drugi pa velikega socialnega pomena za vse dijaštvo univerze, in katerega komaj prvi rahli odsevi so nekatere objave v »Akademskem glas« in drugod, dela, ki zahteva velikih in stanovitnih naporov in osredotočenosti, smo se od vsega začetka odrekli vsaki polemiki, ki bi morda kdaj nastala.

»Straža v viharju« je naš molk tolmačila napačno. Pisec njenih ostrih napadov ga je izkoristil in postajal od številke do številke predrznejši. Izhajajoč iz sicer maloštevilnega, toda izredno zagrizenega skrajnega in napadalnega katoliškega tabora, ki že nekaj časa brezuspešno hlepi po neomejeni oblasti na univerzi in uporablja zato vsako sredstvo, se je tudi za nas poslužil sredstva, ki se je v naši javnosti tako uspešno uporabljajo v zadnjih letih prav proti katoliškemu taboru, ko so mu pritisnili znamko separatizma in mu s tem dušili usta. Isto je storil sedaj pisec »Straže v viharju« z »Akademskim glasom«. Medtem, ko je pred par številkami še priznaval neko objektivnost našega pisanja in le namigaval na nekaj, kar ni šlo v njegove račune, se je ohrabren po našem molku v zadnji številki opogumil do tolike mere, da je napisal:

»Akademski glas« se je z odkritim, pa tudi molčečim priznanjem gornjih karakterizacij pač najbolj karakteriziral samega sebe in svojo materialistično-marksistično neslovensko smer. (Straža v viharju I., str. 62.)

To je znani način, s katerim skušajo skrajni katoliški fanatiki razorožiti vse, kar ni ali njim neomajno vdano in slepo poslušno, ali pa vpisano v »Jadrano«. Pritisnejo ti žig in to javno oznajo, češ: Pozor! Policija pazi!

S čim je »Akademski glas« po mnenju »Straže v viharju« zaslužil to oznako?

Poleg tega, da ni vsega, kar prinaša »Dom in Svet« brez pridržka povzdigoval v nebo in bil tako nepreviden, da si je upal k nekaterim sestavkom zavzeti svoje stališče, in poleg tega, da je nekaj števil »Sodobnosti« povoljno ocenil, predvsem pa okolnost, da je v svoj pregled revij privzel tudi poročilo o »Književnosti«. V eni svojih števil smo »Med revijami« poročali tudi o »Književnosti« in sicer o eseju Juša Kozaka ob obletnici Ivana Cankarja in še nekaterih sestavkih, ki so se našemu kulturnemu referentu zdeli s kulturnega vidika potrebni omembe. Prezrli pa smo nek Kreftovo prispevek o Ivanu Cankarju. In sedaj je našla »Straža v viharju« v nekem stavku tega Kreftovega članka, da je v njem »na pristen materialistično-marksističen način izražen zasmeh in zaničevanje tipa slovenske matere-mučenice«. Ker pa ni odkril tega »na materialistično-marksističen način izraženega zasmeha« kot »Straža v viharju« tudi »Akademski glas«, ki zadevnega članka sploh ni omenil, »se je z odkritim, pa tudi molčečim priznanjem gornjih karakterizacij pač najbolj karakteriziral samega sebe in svojo materialistično-marksistično neslovensko smer.«

Tako bedastega in nesmiselnega dokaza in trditve najbrže še ni doživela mlada slovenska univerza! Pa to je »Straži v viharju« vseeno — svoje delo je opravila in njen pisec si umije nad materialistično-marksističnim krivcem roke...

Da zastopamo neslovensko smer?

»Akademski glas« zastopa neslovensko smer? Ali ste v slepi želji, da bi izbrali prav najobčutljivejšo našo stvar in prav z njo najgloblje ranili, prezrli, da imate med svojimi čitatelji tudi nekatere, ki čitajo »Akademski glas« in vedo, kaj je njegovim sodelavcem slovenska stvar, in da vam bodo vendar očitali, da umazano zavijate in sumničite?

In sedaj si pogledjmo še vaše metode borbe, ki jo vsiljujete. »Straža v viharju« I, 60—61, št. 14. z dne 15. marca 1935 piše:

»Zanimiv dialog v univerzitetni avli. Prijatelj našega lista nam piše: Šel sem k vratarju po tiskovine za vpis. Ko sem tam opravil, sem vstopil v avlo proti »informativni mizi« »Akademskega glasa«. Pri drugem stebri na desni strani zapazijo moje bistré oči dve odlični akademski osebnosti v skrivnostnem, a važnem razgovoru. Ker sem takih scen v teku svojega akademskega državljanstva videl že nešteto, me ni popadla radovednost in sem že hotel zaviti na levo po stopnicah do kvesture, ko slišijo moja nabrušena ušesa: »Pactum anticlericale!« Ta nenavadni, v klasični latinščini izrečeni neklik, združen s krepkim stiskom rok me je nekoliko »poradovedil«. Previdno sem stopil k levemu stebri in se neopažen zagledal v desko Univerzitetnega zdravstvenega fonda — pri tem pa napel svoja ušesa, kar se je dalo. Po kratkem presledku sem ujel komaj slišne besede: »V soboto naj bo prvič realiziran! Skupna antifašistična fronta vseh slovenskih študentov naj bo praktičen izraz naše nove poti. Saj si videl, da 16. decembra na občnem zboru Akcije »klerikalci«, čeprav so imeli v zbornici veliko večino, niso mogli preprečiti sprejetja brzojavke našim študentom v Beograd. — Psihologija zrevolucionirane mase. Masovne akcije so vedno voda na naš mlin. Zato pa forsiramo čim več akademskih zborovanj in povečujemo kompetenco mase na račun izvoljen odborov. V odbore lahko dobe večina »klerikalci«, a na zborovanjih bomo vedno potegnili maso mi — »klerikalci« masovnih akcij ne znajo izrabiti. Govornike — vi 2, mi 4. Teme določimo jutri ob 3/4 na 6. Sporoči pri vas in pridi. Veljal« — Odšla sta iz avle pod svobodno solnce, jaz pa proti kvesturi. Ko sem hitel po stopnicah, se mi je zdelo, da vidim pred seboj v bratskem objemu«

In sedaj nas čujte. Ta članek ni bil napisan zaradi dialoga samega, ne zaradi »Pactum anticlericale«, ampak zato, da oblati »Akademski glas«. Pozivamo uredništvo »Straže v viharju«, da nam izda nepodpisane pisca, »prijatelja lista«, da mu javno povemo, da je laž, kar pripoveduje v svojem dozdavnem pismu, da si je ves dogodek prosto izmislil nalašč v ta namen, da z njim blati »Akademski glas« in da je tako početje nizko in nečastno.

Zakaj se vdaja pisec »Straže v viharju« takemu brezumnemu početju?

Ker so ti zavedeni katoliški fanatiki — o katerih vemo, da še zdaleč niso isto kot večina katoliškega dijaštva, — ljubosumni na vse, kar ne pride iz njihove vrste in ne služi potrebam njihovega socialnega in miselnega zaslužjevanja mladih ljudi na univerzi. Ker ne morejo trpeti, da bi nekdo nesebično delal za skupne akademske socialne in strokovne koristi ker bi s tem izgubljale privlačnost in velikanski pomen za številčno višino njim podrejenega dijaštva njihove ustanove. Zato jim ni do neodvisne akademske menze, zato jim ni do nestrankarske zimske pomoči dijaštva, zato jim ni do ničesar, kar je dijaštvu res v korist. In zakaj jim ni do tega? Ker bi izgubili svoj vpliv, ker bi ne bili slovenski Gil Roblesi, o katerih sanjajo, ker bi slovenski študent že enkrat začel resno premišljati, koliko so mu koristili in koliko škodovali.

Boriti se hočete proti materializmu? Borite se! Borite se z vso silo mladega človeka, borite se z vso doslednostjo in odkritosrčnostjo, ker boj bo težak in spoznanje bridko: saj boriti se boste morali predvsem proti samemu sebi, proti lastnemu gledanju, zmaterializiranemu v najslabšem pomenu besede, ko mu je vse le gmeta, oblast in pohlep, sovražni pa duha, njegovo svobodo in čistost. Borite se in imeli boste v tej borbi duha nad materijo, resnice nad lažjo, v nas iskrene in močne zaveznike.

PO UNIVERZI.

MEDLO ZBOROVANJE.

Po nešteti kavarniških debatah in celi vrsti zavlačujočih meddruštvenih sestankov je bilo končno v soboto, dne 16. marca dopoldne v zbornični dvorani univerze zborovanje vsega dijaštva za ustanovitev nove reprezentančne organizacije, ki je bila pred leti po nepotrebnem razpuščena. Kot smo navedli že v zadnji številki bo ime-

la nova organizacija za dijaštvo predvsem velik socialen pomen, ker bo v svojem delu skušala realizirati zasnove bivše Zveze.

Na zborovanju je vladalo mrtvilo. Posamezni referati so bili po svojem gradivu sicer zelo bogati, toda do resnih debat o predloženem gradivu in predlogih ni prišlo. Ponovno moramo ugotoviti, da se izmed 1800 dijakov, kolikor jih je vpisanih na univerzi, udeležuje akademskega življenja največ 500 študentov, in še ti le pasivno. Večini študentov je univerza le nadaljevanje srednje šole — šola, fakultetna izobrazba pa le sredstvo do boljšega kruha. Ne zanimajo jih niti najbitnejši problemi socialnega in strokovnega značaja.

Kot vedno doslej se je tudi na tem zborovanju pokazalo, da sloni vse univerzitetno življenje na petnajstotici tovarišev, ki jih srečujemo na univerzi vsepovsod. Misel tvornega dela je njihove medsebojne odnose toliko izboljšala, da so se osredotočili na posamezna konkretna vprašanja: na šolnine in takse, univerzitetni zdravstveni fond, akademski urad dela, neodvisno akademsko menzo, zimsko pomoč, štipendije, podpore, ustanove itd. Tako je bilo iznešenih mnogo predlogov, toda povdariti moramo, da bi za realizacijo slehernega izmed njih, pa naj bo to že res neodvisna akademska menza ali akademski urad dela ali karkoli, potrebovali desetorico dobrih delavcev. Tako bo prva in največja naloga strokovnih in kulturnih klubov, da izberejo iz vrst svojega članstva za bodočo reprezentančno organizacijo res pravih delavnih ljudi in ne strankarskih propagatorjev, ker se morajo po bogatih dosedanjih izkušnjah že vendar enkrat prepričati, da se v jarem lastnih koristi ne da tako hitro vpreči kogarkoli drugega.

Za enkrat se je pripravljalni odbor omejil na juridično ustanovitev reprezentančne organizacije in ma volitve njenega odbora in funkcionarjev.

JURIDIČNI OBČNI ZBOR.

Dne 16. marca t. l. je bil sklican zaradi odstopa predsednika tov. Artnaka občni zbor DSJF. V dnevni debati je obravnaval potovanje svojega predsednika v Beograd na skupno akademsko zborovanje in se končno odločil, da spravi vprašanje z dnevnega reda. Sledile so volitve novega odbora, ki so dale sledeče rezultate: skupna lista »Jadrana« in »Edinstva« 83 glasov, lista katoliške »Akademske zveze« 57 glasov in lista »Mladega Triglava« 23 glasov. Nosilci Zoran Polič, Erjavec in Peterin.

Na zadnjem občnem zboru je bilo predlaganih nekaj zelo dobrih samostojnih predlogov, predvsem za reorganizacijo društvenega dela. Zanimive je, da občni zbor od odbora ni tirjal računa, ali je izvedel predloge. Novi odbor ni izdal nikakega programa.

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarna - znanstvena in leposlovná literatura.

Tehnične in pisarniške potrebščine - risalna orodja

kotomeri, logaritmična računala, prizmatična ravnila, risalni papir, nalivna peresa.

V naši založbi je izšla dr. ing. M. Kasala
Gradjevinska mehanika v teoriji i praksi.

(I. knjiga: Statički i odredjeni sistemi)
(II. knjiga: Statički odredjeni rešetkasti sistemi i opšta teorija statički neodredjenih sistema.)

Priporoča se

najmoderneje urejena lekarna
DR. G. PICCOLI

Ljubljana (nasproti nebotičnika).

Oddajajo se zdravila na recepte za vse bolniške blagajne.

Urejuje uredniški odbor. Za uredništvo odgovarja Evgenij Ravnihar. — Izhaja vsak teden. — Naročnina: akademiki 4 Din, vsi drugi 5 Din mesečno. — Ček. račun: Ljubljana, št. 16.465. — Izdaja konzorcij, predstavnik Viktor Turnšek. — Uredništvo in uprava: Ljubljana, Wolfova ulica št. 3/I. — Tiska tiskarna »Slovenija«, predstavnik A. Kolman. Vsi v Ljubljani.